

Zdaj pa nisem romar, ne grešnik, nisem Slovenec več!
 moj dan se vedri in naj po nevihti, obupu
 leži mrtva na tleh
 moja lepa mladost, moja grenka...

Na njenem grobu hočem staviti hram
 obokan čez njo v sijajnem svodu:
 Jaz hočem sebe da drugim dam
 v tem svojem zadnjem strašnem pohodu...

JANKO SAMEC:

POTEPUŠKA.

Hej, svet je bel in svet je živ,
 vse v njem žari od solnca...
 Med pesem klasja sredi njiv
 od vsakega se konca
 oglaša vrabcev: Čiv... čiv... čiv...

Veselo žvižga v grmu kos,
 tako mu gre beseda:
 „Ej, takih pač ne zna vaš nos;
 in če vas sram je, ker sem bos,
 naj vsak pa v stran pogleda..."

O, jaz bi te, kosiček moj,
 poljubil ko med brati!
 Še tisto znano jim zapoj,
 kot da sva sama med seboj,
 veš, o svobodi zlati!

